

כותרת: בושת חורשתכם הכותב/ת: ליאור קולודני (עורכת)

יהודה לויטוב, מתוך "ספר החיים" של קרית-ענבים, ט"ו בשבט תרפ"א

והנה עברה עוד שנה בחיינו הקולקטיביים, השנה הזו היא עשירה במעשים. השלב הכי גדול: הפועל עבר לארץ וקרע את כל הגשרים שאיחדו אותו עם הגולה. חיי העבודה ומשק קבוצתי, המתפתחים באופן יחסי לא רע, כל אלה הם כבר זכרים שבמעשה ולא בחלום. לפנינו האפשרות הנכונה ליצירת חיי עבודה קבועים ונורמליים. לפנינו כר נרחב לעבודה ולהשתלמות, וכל הקרעים - במובן הלאומי - שישנם בנפש כל יהודי בגולה, כולם כמעט שנעלמו אצלנו.

בשבילנו כעת חמישה-עשר בשבט, זהו חגנו אנו, יען כי את חיינו אנו קשרנו בחיי הצומח וכל אחד מאיתנו, עד כמה שזה עולה בידו, חי חיי הטבע ומתמזג עם הטבע. לנו אין צורך מיוחד ב"פייגין ובוקסרין" [פירות מיובשים], כדי להסביר לנו את תפקיד היום הזה בחיינו.

חשבנו לנטוע חורשה שהיא גם תשמש לנו סמל חיינו להבא. עצים שונים עם סגולות שונות, כל אחד לחוד ממלא את תפקידו המיוחד בחיים, ומוציא לפועל את סגולותיו, ויחד בכפיפה אחת הם יוצרים הרמוניה שלמה של גן מצל. כל עץ כשהוא מתגדל יחידי על שטח רחב ידיים גזעו מתעקם. הוא לא מתרומם גבוה אלא מתפשט ברוחב. לא כן בחורשה. ההשפעה ההדדית והצורך המשותף להכות שורשים עמוקים באדמה, ולשאוף לשמש, מישיר את הגזע ומרים אותו גבוה מכל הסביבה.

האורן בשורשיו החוזרים אל תוך הסלעים, הזית עם גזעו החזק ופירותיו המלאים שמן, הברוש הישר המתרומם מעלה מעלה, החרוב עם עליו החזקים שלא מזדקנים, כל זה צריך היה לשמש לנו לסמל של חיים קבוצתיים מושרשים באדמה, ומהאדמה לאור השמש. חיים קבועים שאי אפשר להזיז כל כך בנקל, חיים מלאי שאיפה להתרומם מעלה מעלה... ומהשמיים נלחמו בנו, והנטיעה לא עלתה, ולא יצאה לפועל, וכשעבר זמן בטל הקורבן. והחגיגה בחדר האוכל "A LA גלות" לא נותנת סיפוק. והשמיים כל כך זועפים, והגשם בלי שום רחמנות ניתן בחוזקה ארצה, ורק תקוה אחת מהבהבת בליבך ומחממת אותך. כי הלילה סוף סוף יגמר, והשמש יזרח בכל חומו, כי הנה החורף הולך וקרב אל קיצו ובמקומו יבוא האביב. והנטיעה שלא יצאה לפועל עכשיו תצא לפועל בשנה הבאה...

כזה ראה וחדש
מרכז הדרכה מקוון של "שבילים"
ארגון מערכות החינוך החברתי קהילתי
אגף החינוך, התנועה הקיבוצית

אליעזר ברון, בתוך "ספר החיים" של קרית-ענבים (שני דפים אחרי דבריו של יהודה לויטוב)

ימים ספורים עלי להיות כאן עוד, והייתי רוצה שלא תחשבו כי מתוך שנאה אמרתי מה שאמרתי וחושב מה שחושב.

אתם עובדים, אך חסרה לכם הכרה של פועל עתה, ותחסר לכם עוד יותר בהמשך חייכם. ובפעם הבאה, אם הנך עובר על יד הבית ותחת חלונך עומדים בני אדם חופרים ונוטעים חורשה (סמל האינטימיות), ויבוא מישהו ויתנחם כי גם "שם ושם" עושים כך - ההרגשה על ידי לא תוקל, כי תכאיב יותר ויותר. מובן, על לב מי שמחפש את האמת בדברים ולא את "השקר".

יפה הוא "סמל" החורשה אשר במחשבה ובחלום, אך העץ היחיד בתוך החורשה, השואף לשמש ולאור המתחמם מעלה, מעלה איהו? איהו אותו העץ אשר בתוך החורשה, אשר לא יחדל לתפוש את מקומו "ברוחב" ואני הלא זה כמה מחפש אותו? "האורן עם שורשיו הבוקעים סלעים" - היש אורנים כאלה בתוך המשתלה של הקבוצה?

בגולה הסמל נהפך לחיים, אך כאן הסמל בא אחרי שיצרנו אותו כבר, אחרי שעומד חי לעינינו ומספר איך ובאיזה קבוצה. וחורשה זו העומדת מאחורי חלוננו יכלה להיות "לסמל"! ותאמינו לי כי אתמול בעוברי על יד החלקה הרגשתי קושי, קושי נורא, ואת בושת חורשתכם העתידה.

שלום שלום לכם - לא אוסיף עוד להרגיז אתכם.

א. ברון

המאמר השלם:

בושת חורשתכם העתידה - סיפור גנוז מימיה הראשונים של קרית ענבים

מאת מוטי זעירא

נמצא בשדמות ק"כ, תשנ"ב 1992